

baade som Præst og som Menneske — i det Smaa og i det Stille at bidrage til at bringe Folk til Bevidsthed . . . til fuld og klar Bevidsthed. Jeg véd det nok, jeg kan ikke rose mig af at have særligt Held med mig i saa Henseende. Men det faar at være! Jeg kan nu en Gang ikke holde mig tilbage, naar jeg mener at se Nogen gaa en Ulykke i Møde. Jeg tror, at der er Noget af en Goldamme-Natur i mig, — det maa tjene mig til Undskyldning overfor dem, hvem jeg kan have besværet med min ukaldede og maaske ofte utidige Tjenstivrighed, med den trippende og pludder-vorne Kyllingemo'ers-Ængstelse, som jeg aldrig for-maar at overvinde. — — Men nu glemmer jeg igen, at De er træt! Solen er ogsaa nede nu, og jeg maa afsted!“

Han rejste sig fra Bænken.

„Vil De virkelig tage bort?“ spurgte hun.

„Ja, det er paa Tide. Jeg véd, at Vognen venter, og jeg har heller ikke mere at gøre her. Farvel, Frk. Tønnesen! Og tilgiv mig nu min lang-sommelige Nærværelse her denne Sommer! Til-staa det kun! De har mangen Gang ønsket mig derhen, hvor Peberet gror. Jeg har kunnet se det paa Deres Ansigt, skønt De er en fin Diplo-mat! . . . Men nu er De ikke længere vred paa mig, vel?“